

[Harald Nielsen.]

værende samling. Det er nu ikke min opfattelse. Jeg ved ikke, hvad det er, der har bragt det ærede medlem på denne tanke, om det måske er regeringens erklæring om, at den ønskede lovgivningen begrænset til det strengt nødvendige. Der gives dog også anden og mere positiv indsats end den at gennemføre en helt splinterny lovgivning eller et nyt økonomisk kriseforlig med dertil hørende nye skatter. Der er tilbage, når man ikke agter at kaste sig ud i ny lovgivning, arbejdet med at rette de mangler, der kan være i den bestående lovgivning. Et sådant arbejde ved vi alle er på mange områder meget påkrævet. Her kan øves en særlig nyttig og positiv indsats, og jeg glæder mig derfor over, at vi i denne vinter særlig skal samle kræfterne om sådanne opgaver.

Når talen er om en revision af den bestående lovgivning, har vel enhver sin kæphed. Jeg har i hvert fald et par stykker. Således vil den højtærede minister for offentlige arbejder måske erindre, at jeg ved sidste års finanslovdebat spurgte, om han ikke kunne tænke sig at tage op til revision de regler, hvorefter de afgifter, der indgår til vejformål, fordeles. Det ærede medlem hr. Kirkegaard har også nu fornylig været inde på dette spørgsmål. Den højtærede minister svarede mig dengang, at motorkommissionen endnu ikke havde afgivet sin betænkning, og så længe dette ikke var tilfældet, måtte denne revision vente. Dog viste den højtærede minister sin forståelse af sognekommunernes vanskeligheder på dette område, idet han stillede et ekstra beløb til deres rådighed, hvad jeg er taknemlig for, men en sådan ekstra bevilling er ikke i det lange løb en tilfredsstillende løsning; der må ændrede fordelingsregler til. De nugældende regler, hvorefter pengene fordeles i forhold til de udgifter, der er afholdt til vejformål, er ikke rimelige overfor sognekommunerne og især ikke overfor sognekommunerne i de tyndt befolkede egne. Vi må have fordelingsregler, der også tager hensyn til vejnettets længde og til befolkningstætheden. Det ligger vel også sådan med vort vejnet, at hovedveje og amtsveje nu de fleste steder er i ganske god orden. Derimod er vi tilbage, hvad udbedringen af vore kommuneveje angår, nogle steder endog så langt tilbage, at det er en ganske uoverkommelig opgave for kommunerne med den tildeling af vejpenge, de nu får, at få dem bragt i forsvarlig stand. Også af den grund er det rimeligt at ændre fordelingsreglerne,

således at en langt større part af vejpengene stilles til kommunernes rådighed. Jeg vil derfor gerne spørge ministeren for offentlige arbejder, om motorkommissionen er nået så vidt med sit arbejde, at forslag til ændrede fordelingsregler vedrørende vejpenge kan ventes fremsat i indeværende rigsdagssamling. Det skulle glæde mig, om det var tilfældet. Jeg synes ikke godt, vi kan blive ved med at udskyde løsningen af denne sag.

Endvidere vil jeg gerne spørge den højtærede minister for offentlige arbejder, hvordan det kan være, at vi næsten hvert år i Vestjylland har vanskeligheder med at få stillet det tilstrækkelige antal jernbanevogne til rådighed for transport af kartofler. Også i år har der været vanskeligheder, som virkelig er yderst generende, fordi eksportordrer skal gennemføres rettidigt. Jeg håber, den højtærede minister er opmærksom på dette forhold, og jeg vil gerne have en forklaring på, hvori vanskeligheden ved at fremskaffe det tilstrækkelige antal vogne egentlig består, og spørge, om vi da ikke snart er så vidt, at den slags besværligheder hører fortiden til.

Dernæst har jeg som vanligt ved denne lejlighed nogle bemærkninger vedrørende radiofoniens forhold. Ærede medlemmer af dette ting synes måske, det bliver noget trættende at høre på den vise, som jo er den samme hvert år. Jeg er i den henseende i omtrent samme situation som hin præst, der stod anklaget for sin biskop, fordi han, altså præsten, søndag efter søndag holdt nøjagtig den samme prædiken. Biskoppen spurgte, om det skyldtes dovenskab eller manglende evne til at udarbejde en ny prædiken. Men præsten svarede: nej, ingenlunde; når jeg stadig holder den samme prædiken, skyldes det alene, at jeg endnu ikke har set nogen i menigheden, der retter sig efter den. Jeg er som sagt i dette forhold i samme situation. År efter år har jeg bedt om at få radiolovgivningen taget op til revision, men jeg synes at tale for fuldkommen døve øren; ligegyldigt hvorhen jeg vender mig i denne sal, synes jeg, det er, som om ingen agter derpå. Derfor forekommer det mig, at der ikke er anden udvej end den at blive ved med at sige det samme i det håb, at Karthago dog engang vil falde.

Den radiolov, vi har, er praktisk talt ikke ændret, siden den gennemførtes engang i radiofoniens barndom. Der er sket en stor udvikling siden dengang. Radiofonien har fået en betydning i nyhedstjeneste, på det kulturelle område og som propagandain-